

Tessin sloupek

Máme rádi zvířata aneb Zuby, drápy, srst, ukousne ti prst

Dalo by se toho napsat mnoho. O zvířatech, o nás s nimi i bez nich, o umění (a někdy nutnosti) žít vedle nich. Bylo by toho na hodně dlouhý úvodník. Říkám si ale: „Proč?“ Všechno jste napsali vy. Já jen poskládala tohle číslo. Nechtě je vám k potěše.

Sendy



Foto: Ramses

Sovy

(Les Hiboux, Charles Baudelaire)

Jak modly oněmělé věkem
tisů hájí na okraji
sovy dřímou, přemítají,
rudým očím tma je lékem

Snad teskní tu spolu s mechem,
až slunce, nevídaný druh
dnu připiše svůj polokruh,
jen váhavým se vznese letem

Kdo moudrý vezme od nich radu
vyhnout se slov vodopádů,
ve sporech držet masku bust

zdrženlivost v pití, gestu
s cílem vyhýbat se trestu
za lehkovážnou změnu míst

JC senior

Welfare? A to je jako co?

Dovolte mi na úvod otázku takřka osobní: Jíte maso? Vejce? Pijete mléko?

Počítám, že drtivá většina odpoví kladně. A teď schválně – víte, v jakých podmínkách žijí tvorové, kteří nás sytí?

Řekla bych, že nevíte. Anebo možná tušíte, ale pravdu znát nechcete. Pro jistotu. Ono by vám totiž při tom pohledu nejspíš zkysla smetana v kávě, zhořkla čerstvě upečená bábovka a přestalo chutnat kuřecí stehno, které jste tak levně pořídili v akci v blízkém supermarketu. Nepřímá úměra platí v tomto případě nemilosrdně. Čím méně musíte sáhnout do kapsy vy, tím vyšší cenu platí hospodářská zvířata. Ne proto, že zemřou, abychom se my najedli, tak to prostě chodí od počátku světa, že smrt jednoho znamená potravu pro druhého. Ale proto, že jejich život bývá velice často jedna velká hrůza, z níž smrt je skoro vysvobozením. Ve snaze snížit náklady zakládají se velkochovy. Lepší název je „koncentráky“ (od slova koncentrovat, pochopitelně). Jak takové „zahuštění“ počtu chovaných zvířat vypadá, to dobře ilustruje klecový chov slepic. Ještě do nedávna se (celo)životní prostor pro jednu slípku rovnal ploše papíru formátu A4(!). Dnes - podle nových pravidel - to bude možná „Á trojka „- ovšem stále tvořená kovovými mřížemi. Žádná možnost hrabání, popelení se, protáhnutí křídel, žádné slunce, čerstvý vzduch ani potravina. Ve výkrmnách kuřat jsou nacpány desetitisíce kusů v jediné hale. Neustálý stres, agresivita, k tomu krmiva plná růstových hormonů. Svalovina brojlerů mohutní tak rychle, že jí měkké kosti nestačí a tělo prostě neudrží. Kuřata v konečné fázi výkrmu ani nechodí, jen posedávají, aby eliminovala bolest. Ale pořád intenzivně žerou, neb k tomu byla geneticky naprogramována, a o to přece jde.

A tak by se dalo pokračovat dál – krávy, prasata, králíci... Jenže to by nebyl sloupek, ale nekonečný seriál. Přesto se najdou lidé, jimž životní podmínky zvířat nejsou lhostejné. Lidé, kteří se nedomnívají, že cítit bolest, úzkost, stres anebo naopak spokojenost je privilegium vyhrazené toliko druhu Homo sapiens. Lidé, kteří svá zvířata chovají bez týrání a nadměrného omezování, kteří jim dopřávají dostatek místa, pohybu, krmiva bez chemických doplňků. Ale hlavně jim umožňují žít a chovat se podle přírodou daných biologických vzorců a instinktů, růst a dospívat přirozeným tempem. Welfare – v tomto významu „životní pohoda“ – se tak odrazí nejen na spokojenosti zvířat, ale hlavně na kvalitě potravin takto získaných. Například maso je vyzrálé, mnohem chutnější a hlavně bez cizorodých příměsí, které rozhodně neprospívají ani nám, konečným konzumentům. Nepřímá úměra ovšem platí i tady. Za takové jídlo zaplatíte mnohem víc, což řadu z vás nepochybně odradí. Přitom řešení je vcelku snadné, i když líbit se vám možná nebude. Upřednostnit chovatele a chovy přátelské ke zvířatům. Vrátit masu roli, kterou mělo po staletí – roli pouze občasného a svátečního pokrmu. Jíst méně, ale kvalitněji. Finančně vás to nezruinuje a prospějete tím i svému zdraví. V době, kdy se nadváhou či obezitou může „pochlubit“ téměř každý druhý člověk, to za pokus určitě stojí.

Takže až se přistě u prostřeného stolu a televizních zpráv budete rozlítostňovat nad opuštěnými koťátky nebo rozhořčovat nad ubitým psem, zkuste si taky vzpomenout i na ty ostatní stovky tisíc tvorů, kteří nevidění a stranou mediálního humbuku trpí... tiše, ale nikoliv méně. Oni s tím udělat nemohou nic. My ano.

Tessa

Pod jedním nebem

Zvířata - neodmyslitelní společníci na mých cestách. Prožili jsme spolu spoustu zajímavých situací, někdy veselých, jindy smutných nebo nebezpečných.

Dnes je chci představit trochu jinak, tak, jak je vnímají obyvatelé peruánské džungle.

Po dlouhém pochodu pralesem jsme se s mým indiánským společníkem usadili na mohutném kmenu stromu. Bylo to dobré místo, přehledné, ze kterého se dal pozorovat případný pohyb jaguárů nebo jiných predátorů. Nad džunglí visela temná peřina mraků a vše působilo velmi tísnivým dojmem. V tu chvíli začal Cobi vyprávět o růžových delfínech Bufo Colorado, kteří vystupují z vody a mění se v krásné hochy. Nosí široké klobouky spuštěné na dlouhé ozdobné šňůrce za krkem, aby zakryly malý hrb na zádech po hřbetní ploutvi. Potulují se kolem řek a lákají mladé dívky. Jsou tak okouzující, že jim žádná neodolá. Domorodci věří, že za nečekané otěhotnění mohou právě oni, svůdní Bufoové.



Růžový delfín

Mnohem nebezpečnější je Runa Mula, napůl žena, napůl kůň. Vesničané si vyprávějí, že se nevěrné ženy mění na tato strašná stvoření. Potulují se pralesem, z nozder jim šlehá oheň, od kterého někdy začne hořet džungle. Když se najde tělo muže se stopami kopyt na hrudi, je to práce Runa Muly. Často se zjevuje zbloudilým, aby je nalákala do svého doupu a zabila. Má jednu nohu kratší a chůzi klátivou. Toho koho k sobě naláká, okamžitě zabije.

Cobi se na mě usmál, Bufo Colorado i Runa Mula žili s domorodci v přibězích, ale skutečné nebezpečí představovali a zároveň nějakou symbiózu s těmito lidmi sdíleli jiní.

Shshupe, vibora mortal, diabolo - to jsou přídomky pro křovináře. Je to jeden z nejnebezpečnějších hadů jihoamerické džungle. Někdy napadá lidi tak zuřivě, že přitom vyskakuje do výšky. Dokonce useknutá hlava mačetou dokáže ještě zasadit kousnutí silným sevřením čelistí, aby vpravila jed hluboko do těla. Indiáni tvrdí, že při útoci vydává hrdební zvuk, který zní jako kr kr kr. Zajímavé na tomto tvrzení je, že hadi mimo syčení nevydávají žádné zvuky. Latinský název křovináře je Lachesis muta, tedy Křovinář němý. Obyvatelé Amazonie o tom ví své, nejsou to hadi, ale malingos, zlí duchové.

Povzbudivých účinků na mužskou sílu dosahují vesničané nápojem achuni ullo. Achuni je nosál a nápoje docílí výluhem penisové kosti právě zmíněného zvířete. Ulovit tohoto medvídky nebývá snadnou záležitostí. Lovci si vypravují, že po výstřelu se pořouchlý nosál skácí ze stromu na zem, a když

muži přiběhnou, nehezky je pokouše, aby se dostal na svobodu. Mužská síla není zkrátka zadarmo.



Nosál

O kouzelné moci kostí se vypráví více pověr, například o Slunatci nádherném. Tento pták loví v mokřadech žáby, drobné ještěry nebo bezobratlé živočichy. Když se cítí ohrožen, roztáhne křídla i ocas, aby odkryl velké skvrny červenočerné barvy. Muži z lesů věří, že pokud získají kost z běháku tohoto ptáka a přes ni se podívají na dívku, okamžitě k nim zahojí nekonečnou láskou.

V peruánské džungli nejsou dvanáctileté maminky velkou výjimkou, a právě k tomu se váže další zvyk, pro nás velmi drastický. Lidé věří, že když se narodí dítě, musí být u porodu lenochod. Domorodci ho tyčemi ubíjí, aby v něm zabili ducha lenosti, pohodlnosti a ležérnosti. Na obranu těchto zvířat musím říct, že když chtějí, jsou poměrně hbití.

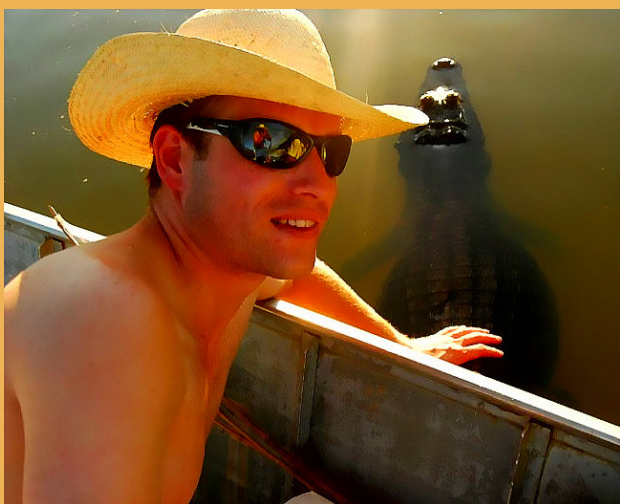


Anakonda

Anakonda velká - o té se natočily akční filmy, lidé si vypravují historky, jak je nebezpečná. Pravdou je, že na člověka většinou nezaútočí, nicméně je to nebezpečný predátor. Byl jsem u toho, když anakonda napadla dívku, která po kolena ve vodě prala prádlo. Naštěstí se nejednalo o dospělého jedince, proto vše odnesla jen nehezky pokousaná noha. Ve vedlejší vesnici napadla anakonda dítě. Had ležel ve vodě na velkém kmenu stromu, nebyl téměř vidět, a když si ho chlapec v lodičce všiml, bylo pozdě. Plaz se mu zakousl do ramene a okamžitě ho táhl pod hladinu, tam se kolem něj ovinul, aby ho už nikdy nevydal. Indiáni věděli, že to byla Yasingo, královna zlých duchů.

Abych se stal jedním z lidí džungle, musel jsem se naučit lovit kajmany. Nebylo to jednoduché a hlavně, než jsem se to naučil, uběhlo v Amazonce hodně vody. Jednou jsem šel sám na výpravu k řece. Věděl jsem kde kajmany yacare najdu. Prohlédl jsem si okolí tak, jak mě to učili Indiáni, abych nic nepodcenil.

Nebyl jsem ve své kůži, pořád mě něco rušilo. Zápach, který štípál do očí jako čpavek. Tehdy jsem nevěděl, co to znamená.



Martin s kajmanem

Kajmani byli v dostatečné vzdálenosti a u břehu bylo jen pár mladých kousků. Odvážil jsem se za nimi, abych si je prohlédl. Zase jsem ucítil ten zvláštní pocit, jako by tady se mnou někdo byl. Když jsem se pomalu otočil, uviděl jsem pod větvemi stromů dva jaguáry. To byl ten charakteristický zápach. Tak strašně jsem se vyděsil, že jsem zakopl o první kámen, který v řece byl a natáhl se v celé své délce mezi krokodýlky. Jaguáři asi nepočítali s takovým nemeblem v pralese a místo, aby zaútočili, po ráně do vody zmizeli rychleji, než já pod hladinou. Mí indiánští přátelé měli okamžitě jasno, pomohl mi dobrý duch lesa a to, že mě kousl do paže kajman, bylo přátelské poplácání.



Jaguár

Zvířata jsou pro nás velmi důležitá, jsou našimi společníky a kamarády, ať už máme zvyky jakékoliv, měli bychom se k nim chovat tak, jako by byli a já věřím, že jsou, součástí našich životů.

Zaky

Se zvířaty se nežením

Nouze vrátka odemýká
přátelský jsem dostal tip
jen mírná je semetrika
s chlapem prý by chtěla žít.
Chalupu má u rybníka
nevadí i vodu piju...
Lépe na talíři štika
než neonky v akváriu!

Další přeskok přes závory
kila navíc, kdo by to řek
rozkvetlými pod javory
do vicemiss kuchařek.
Miláčka má, kočku Lízu
srst hebkosti angory
šeptala mi při ginfizzu...
Raděj suchý brambory!

Jak vyzutá se cítí tretra
smysl žití málem ztrácí
za partnera měla hackera
toho času na Pankráci.
Sexy vystoupila z metra
větší hořkost nezná chmel
měla afinu a setra
řekla: „Sedni!“ A já šel...

V třetím patře paneláku
dáma, kvartýr, paráda
jemnou nasadil jsem páku
"donšajny" má nerada.
Do zákeřné pad bych léčky
něco se mi hýbe v saku
v tomto gauči chová křečky!!
Prchej starý bouřliváku!

Vzpomínka na rady otce:
„nedej hned na první zdání!“
Adresu má v maríngotce
již to mělo být varování.
Sriptýz v souhře štíhlých vнад
piercing, s kruhy ušní boltce
kol ramen, krku silný had
Úprk! Stopy bot na fotce...

Smůla, zdá se po kampani
zda ožením se do Vánoc?
Restituce, sklípek v stráni
zde liška dává dobrou noc.
Statná vdova, milá paní
sláma ať mi čouhá z bot
dočkal jsem se vinobraní
čert vzal lišku, Dank, mein Gott!

JC senior

Janův Míša

Stane se dnes, zítra, možná později. Ale stane se. Neboť opakování je matka...a v tom je právě ta potíž, jestli moudrosti. Každý den ve stejný čas se chlapec Jan vracel ze školy domů. Otevřel dveře bytu. Batoh na zem, bunda na věšák. A pak už nic. Plyšový medvěd Míša seděl na posteli, a i když se snažil svého kluka radostně uvítat, nahlas to nedokázal. Byl němý a němí plyšovní medvědi nemohou zavolat ke dveřím: „Ahoj, můj kluku, to je dobře, že už jsi doma. Stýskalo se mi po Tobě. Jak ses měl? Cos dělal? A dařilo se Ti? Nebo je potřeba, abych poradil, jak napravit, co se Ti nepovedlo?“ Medvěd Míša jenom seděl. Víc nedokázal. Seděl na posteli a jeho černé, skleněné oči se bezmocně dívaly do kouta. Jan chvíli bloumal po bytě. Sám. Přemýšlel, jestli má smysl psát domácí úkoly hned, nebo až za chvíli. Přirozeně a přísně sám k sobě si řekl:

„Dost. Už dost bylo školy...a budu si hrát!“

Kolem Jana rostlo ticho věcí. Je obtížné správně si vybrat, když není cesta ani cíl. Je obtížné hrát si bez kamarádů, když zrovna nejsou. Do oka mu padl známý knoflík. Stačí stisknout a hrdinové přicházejí. Obdivuhodně zdatní, nezranitelní, rychlí, neohrožení a schopni ztrestat každého nepřítele. Věrní hrdinové, kteří jsou vždy a v každé chvíli spolu s Janem. Tlama monitoru pohltila Janovu mysl. Ovládal najednou veškerý hlas, křik, krev i boj. Jan napjatě sledoval děj. Zkoumal techniku zápasu. Prohlížel úklady nepřátel, a potom významně trestal. On sám byl v tu chvíli monitorovým hrdinou. Když vyhržela z břicha nepřítele střeva a sklo se zalilo rudou krví, vydral se z Janových plíc přerývaný smích. Nepřítel zneškodněn, zítra ať se zrodí jiný!

Hra, která jediná v celém bytě dokázala s Janem chvíli promlouvat, skončila. Znovu zavládlo neproniknutelné ticho věcí. Janovi se nechtělo do povinností. Ještě ne. Ještě se nikdo z rodičů nevrátil. Ještě neznějí ty blbý věty:

„Ukaž mi žákovskou! Běž si psát úkoly! A jestli už je máš, běž si hrát. Teď nemám čas!“

Medvěd Míša seděl dál na posteli a díval se svýma bezmocnýma skleněnýma očima do kouta. Tu jeho tělo uchopila Janova ruka a medvědí plyšové ouško uslyšelo láskyplné zašeptání:

„Víš co, Míšo? Já budu Hrdina a Ty můj Nepřítel. Budeme si hrát.“

.....

Zazněl lomoz rodičovských klíčů v zámku.

„Jane, jsi doma? Žákovskou! A než se pustíš do úkolů, zajdi se smetím!“

Jan odevzdal k formálnímu podpisu žákovskou a rychle odběhl do kuchyně k odpadkovému koši. Pár schodů před barák. Kontejner na odpady. Otevřít. Vysypat. Než dovřel víko, naposledy na Jana pohlédly Míšovy skleněné oči a z plyšového medvědího břicha se přitom do tmy vysypaly šedožluté piliny.

mirkah

Za peníze si koupíte psa, ale jen láska ho donutí vrtět ocasem.

Richard Friedman

Ze života zvěře

KRABÍ

popral se krab s krabem
bo ho nazval srabem

když vyspával opici
prý mu svedl krabici

viděly je krevety
jak se mlátí klepety

vlastní život dají v sázku
pro svou zkrabatělou lásku

kam se na ně hrabem

HMYŽÍ

sameček světlušky
oplozil stonožku
asi měl dobrý důvod

stonožka po čase
povila pod klasem
lampionový průvod

SVAČINA ŽOKEJOVA

pojídám páreček koňský
vzpomínám na dostih loňský
nebyti toho dostihu
zřejmě bych pojídal koblihu

Hypnos

"Lorde Ralfe, jak je možné, že teď chcete značné odškodnění za utrpená zranění, když předtím jste Lordu Pavlovi tvrdil, že vám nic není?"

"No to bylo tak, slavný soude. Lord Pavel se sklonil nad mým koněm, zjistil, že má zlomenou nohu, a pak ho na místě zastřelil. Pak se mě zeptal, jestli mám také něco zlomeného."

Internet

Chlupatý sonet

Bylo štěně, koule chlupů
hned jsem mu dal jméno Sonet
jak přišlo k nám na chalupu
když nebudou mě klouby bolet

obstarám jich celou tlupu
O Vánocích místo koled
v upraveném rozestupu
ve sněhu se budou koulet

Rád je sleduji, však skrytě
jak dovádí směle, hbitě
vědí, že jsem nablízku

Veršovnické sprádam sítě
že napsal bych při úsvitě
jak roste sonet z voříšků

JC senior



Internet

Kapsy plné kamení

...někdo moudrý řekl, že setkání člověka s divokým zvířetem může být někdy pro člověka fatální, ale většinou je tragické pro zvíře.

Pro tyto dva příběhy jsem si sáhla do jámy vzpomínek, zasypané hromadou většinou neškodných banalit. Možná tam mohly zůstat.

Můj děda byl kovář. Ale celý život dělal hajného na Šumavě. Chlap. Persona. Ikona mého dětství. Pamatuji si ho v dlouhém zeleném kabátě s hrstí vyklepaného tabáku v každé z jeho hlubokých kapes, ve kterém se válely kousky čokolády pro nás, děti, a se zlomenou flintou přes rameno. Moc toho nenamluvil, vždyť se jmenoval Ryba (jediním z jeho pra...prastrýčů prý byl Jakub Jan Ryba), ale když promluvil, měl hlas jako Zeus. Hluboký, hřmotný a dunivý.

„To se člověk může umluvit a stejně mi do hájovny budou lidi ze vsi nosit opuštěné kolouchy každý rok“ vztekal se pravidelně na jaře. V jednom roce se s kolouchy roztrhl pytel. Sešli se mu

doma hned tři. Jeden, hodně slaboučký, uhynul brzy. Druhá byla vitální srnečka Čiplenka a třetí drobný, čerstvě narozený Honzík. Toho mamka vyplačila i přes dědovy pochyby na láhvi kozího mléka.

Čiplenka s Honzíkem rostli v hájovně spolu. Zatímco Honza byl mazal a za mamkou chodil, kam se hnula – jednou skočil otevřeným oknem ze sadu do kuchyně na stůl, když slyšel její hlas – Čiplenka si zachovávala odstup od lidí a přirozenou plachost. Děda se domluvil se správcem obory a ten si pro ni přijel. S Honzou to tak jednoduché nebylo. Svým přátelským vztahem klidem se zdál pro les nepoužitelný. I když měl naprostou volnost, zůstával v hájovně. Vyrostl z něj statný srnec. Mamka měla nohy samý šrám, jak si o ni vytloukal paroží. Chodila do Kolince do školy a Honzík ji doprovázel. Když se vracela, čekal na ni na kraji lesa. Idylka.

Nakonec se stejně musel rozhodnout. A rozhodnul se. Jednoho dne na kraji lesa prostě nebyl a domů už nepřišel. Všichni říkali, jak jsou rádi a všichni to tajně obřečeli. Mamka chodila do školy dál lesem, ale sama. Jednou, několik měsíců po jeho odchodu, zahlédla na protějším svahu pod lesem pást se stádečko srnčí zvěře. Jen tak zavolala tím směrem „Hóónzóó“. Jeden kus zvedl hlavu, zavětlil a dlouhými skoky k ní uháněl. Ano, byl to Honzík. Doprovodil ji domů, ale v hájovně už nezůstal. Ještě několikrát ho pak v lese zahlédla. Potom se po něm slehla zem. Nebyl. Děda jí dlouho nechtěl říct to, co se dozvěděl ve vsi. Jak se tam v hospodě jeden známý pytlák vychloubal, že dostal srnce šesteráka, který mu přišel čuchnout až k laufu. Snadno. Honzík považoval lidi za kamarády. Mamka, ta hodná holka z hájovny, si nabrala kamení do kapes a vytloukla mu všechna okna.

V důchodu se děda s babičkou odstěhovali do chaloupky ve stejně titěrné vsi, jenom o pár kilometrů dál. Jezdili jsme tam na prázdniny, dokud oba žili. Potom vlastně také...

Jednou přiběhl upocený chlápek do stavení a „hajnej, pojďte honem se mnou, kosím louku pod Komorama a za kosou mi zůstal kolouch“. No, *honem*? Děda už chodil špatně i s holí. Neřekl ani slovo, jen mu tak nějak cuklo ve tváři, sevřel rty a sáhnul pro lovecký tesák. Vyběhla jsem za nimi.

Všechno se zdálo být malebné. V oceánu syté zeleně leželo klidně hnědočervené srnče. Když jsme doběhli, zvedlo se a udělalo pár potácivých krůčků k dědovi, jako kdyby vědělo, ke komu...

Jeho krásné, útlé srnčí nožky byly všechny nad kopýtky uřaty. Děda odhodil hůl a padnul na kolena. Přitiskl srnče k sobě a plakal. Plakal tak, jako jsem chlapa nikdy plakat neviděla. Ani jsem si nevšimla kdy... srnčeti klesla hlava a děda ho něžně položil do trávy.

Někdy je po kapsách víc kamení než čokolády.

Doremlfa

**Pes je neinteligentnější zvíře,
neboť si nejdokonaleji
ochočil člověka.**

Autor neznámý

Recenze : Ľubica Bystrická – Hugo

Věříte na mluvící kočky? Na kočky, které ne každý může vidět, které dokážou číst myšlenky a hýbat lidskými osudy? Ne? Vaše smůla.

Patricie jednu takovou kočku... pardon, kocoura... jménem Hugo potkala. Bylo to, pravda, v psychiatrické léčebně, kde se dá uvěřit praktiky čemukoliv, zvláště když jste dehydrovaní, přikurtovaní k posteli a krví vám koluje roztomilá směska chemického svinstva. Když tu ležíte po patnáctém neúspěšném pokusu skoncovat s problémy duše i těla, pak vám kocour, který jen tak sedí a kouká na vás, přijde jako vcelku úlevná halucinace. Zejména pokud z ní vyzařuje cosi laskavého a dobromyslného a když si dovolí na vás sem tam šibalsky mrknout. Netrvá dlouho a zvyknete si na ni, třebaže na oblíbené mezi personálem vám to rozhodně nepřidá. Ale Hugo tu není jen pro zábavu, má důležité poslání – pomoci Patricii přetnout bludný kruh atentátů na vlastní život, pobytů na psychiatrii a silných léků... *tak prišli na rad nálože z del. Chrlili elektrošoky, chrlili chémiu. Za cenu vyprázdněného skladu s municiou vyprázdnili aj mňa. A potom ten prázdny obal vrhli späť na tú istú strastiplnú dráhu, aby sa všetko mohlo začať odznova...*

A snadné to rozhodně nebude. Patricie není pubertální dívka, která se uchyluje k demonstrativní sebevraždě pokaždé, když se pohádá s kamarádkou. Patricie kamarádky nemá. Co má, je třicet dva let, dva malí synové a velké problémy s váhou, mezilidskými vztahy a sama se sebou. A teď i kocoura – terapeuta, zprvu nehmotného a následně skutečného, jenž kromě moudrých rad dokáže i ohnout čas a ukázat jí její budoucnost. Přesněji řečeno – jednu z možných budoucností, jíž by se Patricie rozhodně dožít nechtěla. Nemusí. Je to jen na ní. Což pro člověka, který sám sobě připadá nepotřebný a zbytečný, znamená úkol takřka nadlidský. Ale Hugo to tak černě nevidí: *„Potenciál je aj v ľuďoch, ale akoby o ňom nechceli ani počuť. Zahadzujú ho jako niečo, čo im zavadzá.“ „Je aj vo mně?“ opýtam sa a Hugo místo odpovede prižmúri obe oči....*

Jestli se Patricii návrat podaří, co jí to bude stát a jakou úlohu v tom sehrají nejen kočky, ale také její spolupacientky Timea a Klára, si už přečtěte sami. Pravdou zůstává, že když zachraňujeme jiné, velice často zároveň prokážeme tutéž službu i sobě. A naopak. Síla psychiky – jakkoliv neviditelná a mnohými často zpochybňovaná – dokáže zázraky. Jen se musí vědět, jak na to. Nevíte-li, zeptejte se koček... Styl, jakým je příběh vyprávěn, zaujme nejen svou živostí a sugestivností, ale také – zcela nenásilně, bez zjevného mentorování – dává odpovědi na otázky, které si někdy položil každý z nás. Ľubica Bystrická – alias Lara Banský, jak ji známe z Litwebu – dokáže udržet čtenářovu pozornost od první do poslední stránky způsobem, který se zcela vymyká pouhému amatérskému psaní.

A na závěr ryze osobní poznámka: přestože mám docela problém detailně vnímat delší text ve slovenštině, Huga jsem zhlédla na jeden zátah. Snad proto, že místo z monitoru jsem četla z knížky. Ale docela určitě proto, že to byla knížka opravdu dobře napsaná....

Tessa

Kdo nemá rád zvířata ...

Naše soukromé ZOO, to je kapitola sama o sobě. Tím, že jsem učila své děti mít zvířata ráda, nebát se jich a neubližovat jim, jsem si na sebe upletla bič. Netuše věcí příštích, naučil se to zároveň s nimi i můj muž. On jako alfa samec vede naší smečku a já, místo abych se stala alfa samicí, jsem někde na jejím úplném chvostu ...

Dům se díky mému muži, který soucítí s každým čtyřnohým tvorem (mě se to netýká, neb vlastním nohy jen dvě), pomalu stává vesnickým útulkem pro zvířata, která někdo vyhodil, donesl nebo jsou jím nalezena v širokém okolí při jeho dlouhých procházkách.

Začnu psincem. John je černý labrador, kterého můj muž našel při procházce parkem uvázaného u stromu ve zbídačeném stavu. Jeho příchod k nám jsem celkem uvítala, protože v té době Lady (nalezenec - dobrmanka, kterou nějaký panchart zlomil, bála se všeho a všech) se dožívala patnácti roků a mlela z posledního.

„Bude mít náhradu a já nebudu muset objíždět útulky.“ Mé uvažování je většinou praktické. Navrhnout, že bych si třeba někdy ráda koupila psa, který by se líbil mně, se ani neodvažuji.

„Tolik ubohých zvířat trpí v útulcích a ty...“ Známe se déle, než by někdy bylo zdravo. Johna jsme vykurovali a je to báječný, hodný pes. Jediný, u něhož vidím bezmezně mi oddaný pohled jeho hnědých očí. Můj muž má oči barvy oceli a jeho pohled zjihne, jen když před něj postavím oblíbený segedínský guláš nebo kačenu s červeným zelím a vídeňským knedlíkem.

Dva dny nato zvoní u našich dveří kamarád Albert, no spíš adoptivní syn. Dobrodruh. V náručí nějakou malou lištičku a dojíká mě, že ji našel promočenou hladovou, roztrápanou. Celou noc ji uklidňoval a ona se chvěla. Nechat si ji nemůže, protože jednak má pitbulla, který žere ostatní psy, a jednak odjíždí na Thajwan učit se čínsky.

„Ona je tak zlatá a tak krásná.“ Vrazí mi krásku do náruče a než se vzpamatuji, zmizí. Ve dveřích mi ještě oznámí, že jí dal jméno Peggy. Vyhodte něco mezi čivavou a jezevčíkem s očičkami jak trnky, co se vám klepe v náručí. Nelze. Muž byl nadšen.

Kočky. Za naše považují tři. Zbytek, co k nám chodí na žrádlo (počet nezjištěný), je u nás přechodně, pokud venku lije, mrzne nebo jim majitelé odjeli na dovolenou. Je s podivem, že od té doby, co máme kočky, máme taky myši. Nosí si je domu na hrani, a když je přestane hraní bavit, tak je laskavě propustí. Takže já a můj muž honíme myši po baráku a kocouři nás se zájmem pozorují, sedíce na stole, jak hezky si spolu hrajeme.

Dalším členem rodiny je papoušek Artur. Jediné zvíře, které můj muž koupil. Prý mně k narozeninám. Později jsem ho slyšela vyprávět, jak on (Artur) byl v tom Zverimexu smutný, protože bratříčka mu prodali a on sám tam trpěl, trhal si peří a nechtěl žrát. Artur je Žako. Chová se ovšem jako kormorán. A protože papoušci neuznávají pány jako pes, ale vybírají si celoživotní partnery, tak Artur se z mně neznámých důvodů rozhodl, že jeho partner bude můj muž. Takže jsem dávám susinky a na mě žárí. Rve mi z těla kusy masa, v tom horším případě, v tom lepším mi vyrobí jen modřinu. Z mé hlavy si dělá přistávací plochu, aby mi vzápětí vyrval chomáč vlasů. A žvaní, což je jeho jediné plus. Vlastně nežvaní, komunikuje. Zlomyslně jsem ho naučila básničku: Haló, haló/ co se stalo/ Míru prase potrkalo/. Recituje pokaždé, když muž vchází do dveří. To ho mám docela ráda.

V předsíni je pak klec s dvěma celý den se hádajícími andulkami - Jiříčkem a Mařenkou (pojmenovaných na počest našich nejlepších přátel).

Ve sklepe smrdí od prosince zhruba do března dva až šest ježků (určitě by chcipli, kdyby je v tom parku nechal).

Vítání mého muže se svojí smečkou má neměnnou poslušnost. Nejdříve se zeptá pejsků (zuřivě jej vítajících) a andulek v předsíni: „Jak jste se měli?“ Hladí je a drbe. Pak Arturka: „Tak čopak ši dnes dělal, tý kluku?“ Šišlá na něj jako na mimino. Artur řve: „Pusinkůůů,“ a dostane ji, zatím jen přes mříž klece. Pak jsem na řadě já. Dostanu hubanec ala Vánoční kapr, a zároveň jeho pohled kontroluje úroveň pořádku a počet hrců stojících na sporáku.

Jsem prostě poslední v řetězci jeho smečky. S tím nic nenadělám, tohle pořadí vždy a všude určuje alfa samec smečky a tím on bezpochyby je. A tak přemýšlím, jestli mi nebylo lépe, když proháněl ženské. Finančně to vyšlo nastejno (máme množstevní slevu na veterině), ale nesporná výhoda byla, že mi je netahal domů.

No dobře, mám ráda nejen toho svého alfa samce, ale i ty naše zvířata.

Trinny



Foto: Ramses

Rexo

1. Sedel v drevenom domci a závidel ľuďom voľnosť.
2. Najradšej by vstal a rozbehol sa dolu cestou, no oceľová ruka mu bránila v pohybe. Tuho mu zovrela hrdlo, až sa z neho vydral úzkostlivý ston: - Au! - zaskučal.
3. - Prečo? - Prečo práve on musí byť na strážii, keď všetci ostatní si užívajú?
4. Mačky sa hrajú na skrývačku, husi naháňajú a sličky vtípnejší vyhráva, iba on sa potí na slnku ako väzeň.
5. Radšej mal byť vrabcom alebo zajacom, nie hlúpy m strážnym psom!

Mica

1. Stojí na plote a čaká, kedy ju ponúknu dobrotami. Umýva si pleť a upravuje pazúriky.
2. „No tak, pani, kde si toľko?“ - volá nedočkavo, no nik neprichádza, v dome je pusto.
3. Vybehne na okno, je zatvorené. Skúsi teda balkónové dvere.
4. Sláva, podarilo sa! Vojde nesmelo do kuchyne a zbadá, že na zemi ktosi leží.
5. - Pani, pani, vstávaj! - kričí zúfalo, ale ona ju nevníma. Volá na pomoc psov, kone aj zajace. Snažia sa ju prebrať, no ona nevstáva.
6. Mici je smutno. Líha si k jej nohám a hlasno pradie. Z očí jej padajú balvany.

Miroslav Búran (mikroB)

Rozhovor s...

Máme rádi zvířata ?

Lidi, kteří říkají nebo si myslí, že mají rádi zvířata, je kolem nás většina. Jen málokdo z nás je ale své lásce k němě tváří ochoten obětovat čas, životní styl, poslední peníze a nést vlastní kůži na trh. Takové nasazení obnáší většinou bezesné noci, nepochopení okolí, shovívavé úsměvy a mnohdy i otevřené útoky. Proto vám dnes chci představit ženu, která tohle všechno zná, zvířata a dennodenní boj o to, aby se měla lépe, jsou součástí jejího života.

Rozhodla jsem se vám alespoň trochu zprostředkovat jiný pohled na lidskou lásku ke zvířatům, ačkoliv vím, že většina lidí se šokujícími a nehezkým tématům raději vyhýbá.

Tento rozhovor vznikl asi i proto, že si uvědomuji, že i já jsem sobec, který není zdaleka ochotný a schopný, udělat pro živé bytosti, které s námi sdílají planetu, něco navíc, na úkor svých zvyků, svého pohodlí a svých chutí. Jsem ale přesvědčená, že k dnešnímu tématu patří i jiný úhel pohledu na to, jak máme „rádi“ zvířata.

Paní Kateřina Fischerová, která odpovídala na mé otázky, je veganka, aktivistka, sportovkyně a hlavně člověk, který dělá mnoho pro druhé, často na vlastní úkor, ale přesto z ní mám vždy pocit, že by neměnila a že ji to všechno naplňuje a obohacuje.

Jsi už dlouho veganka, co a kdy vlastně způsobilo, že ses k tomuto životnímu stylu rozhodla?

Moje cesta k veganství byla poměrně dlouhá, protože jsem roky žila v bludu, že pokud nejím maso, dělám pro zvířata maximum. Ještě před pár lety jsem měla pocit, že kráva mléko dává, tudíž není nic špatného na konzumaci mléčných výrobků. Díky informacím na internetu, jsem zjistila, že všechno je trochu jinak, než nám odmala tvrdili. Že kráva mléko nedává, ale my jí ho, potažmo jejím telatům, krademe. To byl impuls k přechodu od vegetariánství k veganství.

Vím, že se zajímáš o práva zvířat a chování lidí k nim dlouhodobě, co považuješ v téhle oblasti za největší problém u nás, v Čechách?

V ČR vidím spoustu problémů v ochraně zvířat. Ať už se jedná o pokusy v laboratořích, toleranci množitelů psů, kteří plní svými chovatelskými úspěchy naše útulky, ignoraci problémů, které jsou za našimi hranicemi - vybíjení toulavých psů v Evropě, rasistické psí zákony v Německu, Dánsku, Anglii.

Za zásadní problém ale považuji existenci kožešinových farem a neochotu přijmout zákon, zakazující vystupování zvířat v cirkusech. Jak kožešiny, tak cirkusy se zvířaty jsou naprosto zbytečný přežitek, který jsme již dávno měli poslat do propadlíště dějin, tak jak to učinila spousta jiných, civilizovaných států. Dokud se nezmění toto, nevěřím, že nastane okamžik, kdy bude společnost ochotná zaměřit se na problematiku hospodářských zvířat, které vnímáme v podstatě již jenom jako spotřební materiál.

Zmínila jsi cirkusy, řada lidí se určitě domnívá, že zvířata v cirkusech se mají dobře, že žijí s lidmi, kteří je mají rádi a kteří se o ně starají, protože jim zvířata přinášejí radost a v neposlední řadě výdělek. Jakými argumenty a fakty můžeš tenhle názor vyvrátit?

Bez ohledu na kvalitu poskytované péče, zvířata do cirkusů nepatří. Drezůra po nich vyžaduje naprosto nepřírozené chování a výcvikové metody jsou často provázeny násilím. Prostory, ve kterých zvířata tráví většinu života, jsou stísněné, zvířata permanentně ve stresu podléhající stereotypnímu chování, k tomu si připočtíme neustálé přesuny v maringotkách z místa na místo. Zamyslel se někdo z těch, co navštívili loni cirkus Medrano, jak se třeba převáží v běžném kamionu žirafa, která je vysoká 5-6 metrů?

Tím, že bereme děti do cirkusu, vytváříme v nich naprosto falešnou představu o divokých zvířatech, která za pamlskek můžeme ovládat, s tyčí nebo bičem v ruce. Cirkus děti nenaučí nic o přirozeném životě divokých zvířat, ale učí je vnímat zvíře jako atrakci, prostředek k našemu pobavení. Opravdu přijde někomu přirozené, vidět jezdit medvěda na motorce?



Napadá mě v této souvislosti další chov zvířat v zajetí, a to v zoologických zahradách. Zde vypadá navenek vše v pořádku - prostředí blížící se tomu přirozenému, veterinární péče, sociální vazby zvířat... Nebo zdání klame?

Zahrady svoji existenci zaštiťují dvěma důvody, jedním je záchrana druhů, druhým osvětová činnost. První důvod je diskutabilní proto, že navzdory existenci zahrad, ročně vymře na Zemi 27000 živočišných druhů, ať už díky odlesňování pralesů, pytláctví, zvěšťování lidské populace atd. Otázkou je, zda chov zvířat v zajetí je možnou záchranou bio rozmanitosti, zda dokáže zabránit vymírání druhů. Já vidím řešení v přírodních rezervacích, v prostředí a klimatických podmínkách, které jsou tomu kterému druhu vlastní. Krom přijatelnějších podmínek pro zvířata, jsou rezervace i mnohem ekonomičtější. V zahradách nikdy zvířatům nejsme schopni vytvořit komplexní ekosystém, přirozené sociální vztahy mezi jednotlivci jsou narušeny, zahrada určuje, kam které zvíře prodá, vymění, které zvíře s kterým připustí, omezené prostorové podmínky

přispívají ke stereotypnímu chování, apatii, agresi. V poslední době díky případu dánského žirafáka Mariuse vyplynula na povrch i jedna z temnějších stránek ZOO, kterou je utrácení nadbytečných kusů, pro které nemá zahrada využití.

Zvažte tedy prosím před návštěvou zoo, zda neexistuje lepší způsob, jak vašim dětem ukázat divoká zvířata v jejich přirozeném prostředí, třeba prostřednictvím dokumentárních filmů.

Další nelidské zacházení si užijí zvířata na kožešinových farmách. Můžeš čtenářům přiblížit jak vlastně kvůli módě a fintivosti lidí ta zvířata trpí?

Zvířata na kožešinových farmách, v České republice se jedná převážně o lišky, norky a činčily, neskutečně trpí. Chovná zařízení jsou navržena s ohledem na minimalizaci nákladů a bezúdržbovost a ignorují přirozené potřeby chovaných zvířat. Klece jsou malé, zcela holé, místo dna, mají drátěný rošt, na tomto roštu stráví zvířata celý život, lišky, které žijí v přírodě v norách, nemají v klecích zpravidla žádnou možnost úkrytu a jsou vystaveny větru, dešti, sněhu, mrazu. Tyto podmínky, v kombinaci s často špatným technickým stavem klecí a neexistující veterinární péčí, vedou ke zraněním a infekčním nemocem. Zvířata fyzicky i psychicky strádají, není jim umožněn přirozený pohyb a projevy, tato od přírody plachá zvířata jsou vystavována manipulaci, která v nich vzbuzuje panickou hrůzu. K usmrcení zvířat dochází brutálními metodami, u norků udušením plynem, u lišek za pomoci elektrického proudu, kdy je jim jedna elektroda vsunuta do konečnicku a druhá do tlamy.

Kdysi byly kožešiny nezbytnou podmínkou našeho přežití, ale dnes, kdy je dokážeme nahradit jinými materiály, jsou naprosto nemorálním přežitkem.



Je vůbec nějaká šance proti těmto případům týrání účinně bojovat, krom osvěty a upozorňování na to, jaká zvěrstva se dějí? Jaké legislativní kroky je třeba podstoupit a jaká je u nás v republice vůle přijmout patřičné zákony?

Česká republika se staví k ochraně práv zvířat poměrně laxně, chybí tu zájem širší veřejnosti, o zájmu politiků ani nemluvě. Na rozdíl od jiných evropských zemí, kde již došlo k zákazu kožešinových farem nebo zákazu vystupování zvířat v cirkusech, je u nás tato problematika banalizována a i díky špatné práci Státní veterinární správy, která většinu stížností smete ze stolu, trvá u nás v ochraně zvířat neuspokojivý stav. Čeká nás ještě spousta mravenčí práce, kdy je třeba v lidech

osvětou vzbudit zájem, vzhledem k tomu, že většina našich akcí probíhá za vytrvalé ignorace médií, není to právě jednoduché.

Lze v boji za práva zvířat třeba nějak využít Evropskou unii a naše členství v ní? Takzvaně civilizovaný svět, do kterého se EU počítá, by přece měl mít zájem tohle regulovat a měnit? Například transfery hospodářských zvířat na velké vzdálenosti, jak je možné, že v dnešní době je něco takového ještě možné a legální?

Jednoduše proto, že většinová společnost dělí zvířata na ta mazlíčí a užítková, ta druhá jsme degradovali na spotřební materiál, u kterého rozhoduje jen jedno a to nejnižší cena za hotový produkt. Většina lidí si nepřipouští, že se jedná o citící bytosti, které mají svoje emoce a potřeby, že stejně jako my lidé, vnímají strach, bolest, že mají rodinné vazby, proto chybí tlak na politiky, veškeré změny, které v posledních letech proběhly z nařízení Evropské unie, jsou spíše kosmetického rázu. Stačí si vzpomenout, jaké reakce nevole vzbudily mezi lidmi nařízení o zvětšení životního prostoru nosnic zhruba na velikost listu papíru A4, málokdo za tím viděl něco jiného, než zvýšení ceny vajec.



Občas na veřejnost prosáknou nějaké zprávy o katastrofální situaci, která panuje v chovech hospodářských zvířat, příliš se o tom však nemluví. Vy se s přáteli zabýváte i osvětou a snahou o zlepšení v této oblasti, povíš nám o tom něco víc?

Málokdo tuší, že tzv. hospodářská zvířata jsou námi dnes držena v podmínkách naprosto nevyhovujících, že například slepice jsou inteligentní zvířata, s rozvinutou pamětí, rozeznávají ostatní slepice, matky se zvuky dorozumívají s ještě nevylíhnutými mláďaty.

Člověk v „továrnách na maso“ tato zvířata nacpal po tisících do hal, bez denního světla, přešlechlil je tak, že neunesou vlastní tělo, spousta z nich umře na infarkt, zlomeniny a selhání plic dříve, než se dožijí porážky. Desetitisíce kohoutků jsou zplynovány nebo rozšrotovány hned po vylíhnutí za živa, protože pro ně není odbyt. Krávy jsou uměle oplodňovány v neustálém koloběhu. Den po porodu jim odeberou tele a mléko určené teleti putuje k nám, lidem. Prasatům se v souladu s našimi zákony bez umrtvení vytrhávají zuby, odstíhávají ocasy a jsou bez narkózy kastrována, jen proto, aby se eliminovaly důsledky agrese, ke které vedou nevhodné podmínky, ve kterých jsou držena.

Je jasné, že se všichni lidé v krátkém časovém úseku nezmění na vegetariány nebo vegany, či na aktivní ochránce zvířat. Kde vidíš nějaký ten přiměřeně reálný předstupeň v přehodnocení přístupu běžného masožrouta? Čili, může vůbec občan nějak pomoci a přispět ke zlepšení situace a jak?

Bylo by dobré, kdyby se každý dokázal zamyslet nad tím, odkud jeho jídlo pochází, nehnat se za nejnižší cenou, ale zkusit nakupovat z jiných zdrojů než z velkochově, omezit spotřebu a neplýtvat.

Jsou tu ale i další státy, kde je situace ještě daleko horší a vážnější, než u nás – a to, krom těch, kteří se problematikou zabývají, příliš ostatních lidí ani netuší. Myslím si ale, že i o ošklivých a drsných věcech by se mělo mluvit a psát. Řekni, prosím, našim čtenářům, co se děje například na Ukrajině nebo v Rumunsku.

Ano, to je dalším smutným příkladem toho, jak zvířata doplácí na nezodpovědnost nás lidí. V mnoha zemích Evropy reálně existuje problém s přemnoženou psí populací, toto se děje jen díky dlouhodobé ignoraci a nezodpovědnosti nás lidí. Navzdory tomu, že bylo v praxi ověřeno, že jediným řešením jsou kastrační programy, doporučuje je i Světová zdravotnická organizace, jako jediný dlouhodobě efektivní způsob kontroly psí populace, spousta zemí toto ignoruje a ve chvíli, kdy je psů již opravdu hodně, přistupuje ke středověkým drastickým metodám jejich likvidace. Místo prevence nastupuje "eutanazie" v podobě pálení za živa, zastřelení, umlácení lopatou, trávení jedy apod. Toto se dělo před evropským šampionátem ve fotbalu na Ukrajině, děje se tak dlouhodobě v Rumunsku, Bulharsku, tento nehumánní postup získává popularitu i v bývalé Jugoslávii, možná si spousta z vás teď pomyslí něco o méně civilizovaných zemích, ale nenechte se mýlit, ročně jsou v Řecku a Itálii před počátkem turistické sezony otráveny tisíce psů.



Několik měsíců jsem se věnovala situaci rumunských psů, navzdory obrovským tlakům, které vyvíjí od podzimu spousta ochránců nejen z mnoha zemí Evropy na rumunskou vládu, ale i Evropský parlament se situace nelepší, naopak. Rumunsko získalo v průběhu posledních let několik milionů Euro z fondů EU, tedy peněz nás všech, daňových poplatníků na kastrační programy a stavbu útulků, tyto peníze byly rozkradeny, na psy z nich nešlo prakticky nic, vše zmizelo v kapsách zkorumpovaných starostů a spol., za tichého přihlížení EU.

Všimla jsem si za poslední rok, dva, že se se skupinou lidí osobně interesujete v několika kauzách. Řekni nám něco víc o tom, kdo jste a jakou konkrétní práci můžeme za vašim snažením vidět.

Kvůli vybijení psů v Rumunsku, jsem loni zorganizovala tři demonstrace, včetně petice pro rumunskou vládu a parlament. Proběhlo i jednání na rumunském velvyslanectví se zástupcem rumunské velvyslankyně v ČR, připojili jsme se tak k mnoha dalším evropským státům, bohužel ani tyto akce, organizované masově v celé Evropě, neměly žádný výraznější dopad na konání Rumunska. Proto jsme se pokusili oslovit mailly i všechny české euro poslance, z nichž odpověděl pouze jeden a jen mně, ostatním desítkám lidí neodpověděl nikdo.

Pokud jde o akce 269, existujeme teprve rok, během něhož jsme uspořádali protest proti cirkusu Medrano, před Vánoci akci proti vybijení kaprů a zacházení s nimi, protest v centru Prahy poukazující na krutost kožešinového průmyslu, s „dražbou otroků“ na Staroměstském náměstí...



Co má dražba otroků společného s ochranou zvířat a bojem za jejich práva?

23. srpna je Mezinárodní den vzpomínky na obchod s otroky a jeho zrušení. V tento den si připomínáme nesmírné utrpení, kterým prošly miliony lidí. Ti byli označeni za nesvobodné, za obchodovatelný majetek a jako s takovými s nimi pak bylo zacházeno.

Poslední velký otrokářský systém padl ve Spojených státech roku 1865. I když stále ještě žijí děti a vnuci bývalých amerických otroků, rádi si namlouváme, že tato ostudná kapitola historie je už dávnou minulostí. Otrokářství ale ve své podstatě neskončilo. I dnes jsou miliony cítících bytostí zbaveny práva na svobodu, jsou prodávány a kupovány jako zboží, jsou množeny, převáženy a využívány nejrůznějšími způsoby za účelem zisku.

I dnes se pálí cejchy, bolestivě mrzačí těla, kastruje, rozdělují se rodiny a beztrpě se zabíjí.

Zotročování zvířat i zotročování lidí spolu přímo souvisí. Násilí, podrobování a vykořisťování následuje u obou stejné modely. Tak jako otroci v minulosti, jsou zvířata dnes považována za méně inteligentní, neschopná se o sebe postarat, řídicí se jen pudy, s nižším prahem bolesti a nižší, nebo žádnou schopností prožívat. Z uměle vyvolaného pocitu nadřazenosti označujeme skupinu bytostí pro jejich zdánlivou odlišnost za méněcennou a tedy hodnou podrobení.

Ve své době bylo otrokářství systémem, který výborně fungoval ekonomicky, byl podpořen tehdejšími zákony, předpisy i prohlášeními tehdejších moderních vědců a filozofů. Přesto jej z dnešní perspektivy vnímáme jako neobhajitelný a zruďný.

Stejně se jednou bude nahlížet na dnešní dobu, na naše otrokářství a holokaust zvířat - jako na nepochopitelnou dobu temna.

/ <https://www.youtube.com/user/Free269cz?feature=watch> – z akcí 269 life v Praze. Pozor, videa mohou obsahovat drsnější záběry/

A co vlastně znamená 269, co je to za organizaci?

269life je celosvětová kampaň, kterou začali 2. října 2012 tři mladí aktivisté v Izraeli. Ti se nechali veřejně označovat rozpáleným železem, které se v některých částech světa běžně používá pro značení dobytka. Číslo 269, které si nechali vypálit na svá těla, znamená náhodné identifikační číslo jednoho z telat ve velkochovu mléčného průmyslu. Jednoho z miliard tvorů, kteří jsou degradováni na pouhá čísla. Pouhá čísla a produkty. Označení jakéhokoliv tvora na pouhou číslici, znamená ponížení jeho života na spotřební zboží. Nikdo z nás nechce být jen číslem. Nikdo z nás nechce být uzavřen v kleci a nemít možnost úniku. Každý máme svou osobnost a pud sebezáchovy. Nechceme trpět... a nezáleží na tom, jakou máme barvu pleti, jakého jsme pohlaví, nebo kolik máme nohou.

Počet obětí holocaustu za druhé světové války se odhaduje až na 12 milionů, přibližně stejný počet Afričanů byl dovozen do Ameriky v době otrokářství. Ale stejný počet zvířat je zabit rukou člověka každých několik desítek minut - pro potravu, laboratorní experimenty, lov, zábavu či módu.

Dnešní společnost žije v rozšířeném bludu, že bez živočišných produktů se neobejdeme, zatímco stanoviska odborníků se liší. Jediné co nám zdánlivě dává právo k zapření přirozeného soucitu je pocit nadřazenosti. Stejný pocit nadřazenosti, který známe z minulosti. Kdy černí sloužili bílým, ženy neměly právo volit a židé ztratili nárok na život samotný. Označením číslem 269 dáváme najevo sounáležitost s obětmi útlaku a nadvlády. Všichni jsme jedno. Všichni jsme 269.



Akce 269 jsou pro mnoho lidí poměrně šokující, pro jiné nepochopitelnou aktivitou. Osobně si myslím, že tento způsob je ale neúčinnější, aby se člověk nad určitým chováním pozastavil a zamyslel. Přesto, pro konzervativnější čtenáře, je ještě něco co bys z činnosti aktivistů chtěla zmínit?

Kromě nějaké té akutní pomoci s umisťováním týraných nebo nalezených zvířat se někteří z nás snaží monitorovat chovy hospodářských zvířat, kde je situace naprosto tristní. Jako příklad uvedu chov telat v jedné obci u Brna, kde stála v létě zvířata na přímém slunci, bez vody, bez možnosti se schovat do stínu, po kolena ve vlastních výkalech. Vše bylo oznámeno včetně fotodokumentace veterinární správě, která tam, jako často v obdobných případech, neshledala žádné pochybení chovatele.

Kontroly totiž probíhají zpravidla tak, že veterinární správa ohlásí návštěvu několik dní předem, chovatel mezitím vykydá, naveze vodu, krmivo a po kontrole se vše rychle vrátí do starých kolejí. Každá z takových akcí je vždy boj s větrnými mlýny a to, že se povede někdy dosáhnout zabavení zvířete a jeho umístění do lepších podmínek, jsou spíše ojedinělé případy.

Všechna témata, která jsme v tomto rozhovoru nastínily jen v hrubých obrysech, jsou daleko hlubší a vážnější, než se nám teď třeba zdá, než si vůbec dovedeme představit. Nejde jen o problémy někde daleko od nás, jde o zvěrstva páchaná na živých tvorech doslova za našimi humny, mnohdy i hned za nejbližším rohem. Situace se snad pomalu začne měnit díky takovým lidem, jako je právě paní Kateřina. Malým kouskem do mozaiky může být chápán i nový zákon, podle kterého již zvíře není právně považováno za věc a lze tak lépe stíhat ty, kteří zvířata, se kterými žijí a která si přivlastnili, týrají a neposkytují jim dobré podmínky pro život.

Tím, že budeme ignorovat to, jak se ke zvířatům chová naše okolí, jsme vlastně spoluviníky, protože v tomto prostředí vyrůstají a utvářejí si názory, naše děti. Bude ještě dlouho trvat, než se situace alespoň trochu zlepší, patrně několik lidských generací.

Snažme se všichni alespoň o minimum, přemýšlejme a nezhoršujme svým chováním tento stav. Aktivnější z nás se mohou i zapojit do akcí, které jsou na protest proti zmíněným tématům pořádány. Snažit se podpořit přijetí dalších zákonů, je patrně prvním krokem k tomu, abychom zvířatům svou lásku skutečně dokázali.

Ještě si stále myslíte, že máme opravdu rádi zvířata?

Pro ty, které problematika zaujala, a chtějí se dozvědět více, doporučujeme:

<http://otevrioci.cz/>

http://www.269.cz/p/blog-page_27.html

<http://soucitne.cz/>

<http://www.protisrsti.cz/>

<http://www.vegan-fighter.com/>

<http://www.svobodazvirat.cz/>

(v textu byly použity citace z materiálů 269life)

Kateřinu Fischerovou zpovídala Cinda

Foto: Kateřina Fischerová, Internet

Modlitba za zvířata

Vyslyš, ó Bože, naši pokornou modlitbu,
za naše přátele - zvířata,
zvláště pak za ta, která trpí,
za ta, která lidé loví,
která jsou ztracená nebo opuštěná
nebo poděšená nebo hladová,
za všechna, které je nutno usmrtit.
Žádáme pro ně veškerou Tvou milost a slitování
a pro ty, kteří s nimi nakládají, žádáme soucitné srdce,
jemné ruce a laskavá slova.
Učiň z nás samotných opravdové přátele zvířat
a učiň, abychom sdíleli požehnání milosrdenství.

Albert Schweitzer

Příští číslo Vašeho našeho občasníku Napadřť, tentokrát na téma Jako psi a kočky aneb Když muž se ženou snídá, vyjde začátkem května 2014.